

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Hvad der skal gøres. – det skee nu ved mig eller ved en Anden.

Citation: Kierkegaard, Søren: "Hvad der skal gøres. – det skee nu ved mig eller ved en Anden.", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 14*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-hg-txt-root.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 14

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Hvad der skal gøres. - det skee nu ved mig eller ved en Anden.

Anden Pintsedag 1854.

S. Kierkegaard.

Der skal først og fremmest, efter den størst mulige Maalestok, gøres en Ende paa hele den officielle - velmente - Usandhed, der - velment - fremkogler og opretholder det Skin, at det er Christendom, man forkynder, det nye Testamentes Christendom. I denne Henseende gjælder det om ikke at skaane. Have »Fritænkerne« allerede gjort ganske gode Indhug, det maa - hvis man ikke vil det anderledes - kun blive eftertrykkeligere, naar Den, der bekæmper denne Usandhed, ikke har Satan, men har Gud paa sin Side.

Naar saa det er gjort, skal Sagen vendes saaledes: er det sande Sammenhæng dog ikke egenlig dette, at det, fra Slægt til Slægt, er gaaet saaledes til Agters for os Mennesker, ere vi Mennesker ikke fra Slægt til Slægt saaledes vanslægtede, demoraliserede, i den Grad blevne næsten kun Dyre-Skabninger, at det sande Sammenhæng desto værre er, at vi - i Stedet for den uforskammede Sludder om, at Christendommen er perfectibel, at vi gaae fremad, ja, at Christendommen maaskee ikke engang mere tilfredsstillende - at vi, usle, jammerlige Dusin- og Snese-Mennesker, til syvende og sidst virkeligen ikke kunne bære dette Guddommelige, som er det nye Testamentes Christendom; og at vi forsaavidt maae nøies med den Art Religieusitet, som nu er den officielle, efterat det, vel at mærke, er gjort kjendeligt, at den ingenlunde er det nye Testamentes Christendom. Saaledes skal Sagen vendes, Spørgsmaalet stilles: om det maaskee er saaledes med Slægten som med Individet, at som det med ham, jo ældre han bliver, bliver daarligere og daarligere - hvad han dog ikke kan forandre, men ydmygt maa finde sig i - om det maaskee ogsaa er saaledes med Slægten, at det altsaa ikke kan forandres, ikke er Guds Fordring til os at forandre det, men at vi maae finde os i ydmygt at tilstaae Jammerligheden, at Slægten nu er i den Alder, hvor det bogstaveligt vil være sandt, at der ikke mere findes eller fødes et eneste Individ, der duer til at være Christen i det nye Testamentes Forstand. Saaledes maa Sagen vendes; bort, bort, bort med al Øienforblindelse, frem med Sandheden, ud med Sproget: vi duer ikke til at være Christne i det nye Testamentes Forstand - og dog trænge vi til at turde haabe en evig Salighed, som vi altsaa maatte faae paa ganske andre Vilkaar end dem, det nye Testamente fastsætter.

Naar saa Sagen er vendt saaledes, saa vil det vise sig, om der er noget Sandt i dette, om det har Styrelsens Samtykke - hvis ikke, saa maa Alt bryde, at der i denne Rædsel atter maatte blive Individet til, som kunne bære det nye Testamentes Christendom. Men Ende, Ende skal der gøres paa den officielle - velmente - Usandhed.